

HY SINH

*Thương tặng tất
cả các chị K29,
khóa Hoàng Lê
Cường trong &
ngoài nước*

*Những người bạn
gái mà tôi đã gặp,
chưa từng gặp và
chắc chắn sẽ gặp.*

NGỌC KHẮC 29B

Mùa Thu Hai Ngàn Lẻ Hai

Thông thường hẳn nói tới Võ Bị chỉ là dịp để cho các đấng nam nhi bộc lộ, suy nghĩ, bàn bạc, tuy nhiên đây là một sự phá lệ, xin các bạn của nhà tôi cho tôi cũng như các chị K29 một tiếng nói thật khiêm nhường, một vài cảm nghĩ đơn giản trong phạm vi hạn hẹp của phái nữ mà thôi.

**1) Những ngày xưa thân ái
bên VN cho tới hôm nay lạc lõng
nơi xứ người:**

Hãy dành một vài phút yên lặng trong tâm hồn để ôn lại những thương yêu thâm trầm nhất. Làm thế nào mà tất cả các chị em của chúng ta được vinh dự, được hãnh diện đóng vai trò “nâng khăn sửa túi” cho các đấng phu quân của mình, những người đã có một thời được tặng bốc là “Những chàng trai Võ Bị”, những con cưng của Tổ Quốc “ ??? Riêng tôi, hai chữ Võ Bị đã đeo đẳng từ những ngày hoa mộng của tuổi học trò trung học, thời của mộng và mơ, tươi đẹp quá, nên thơ quá và, và... nhưng cuộc đời, ai cũng vì chữ nhưng này đã thay đổi hẳn đi cả màu xanh biếc. Thật tình, trong lòng tôi vẫn đa tạ ơn trên dành cho chúng tôi một phần thưởng vô cùng cao quý: chúng tôi còn cơ may gây dựng được “Một túp lều tranh với hai

quả tim vàng” trong một không khí gia đình “Dù nghèo mà vui, hỏi ai không hé môi cười” (Văn Phụng và Châu Hà hay hát). Trên 30 năm rồi chúng tôi quen nhau, yêu nhau, sống chết có nhau trên đường vượt biên, cộng với bao nhiêu vất vả, trăn luân, nhọc nhằn khi sống tại một vùng đèo heo hút gió, tứ cố vô thân, không thân thuộc, bạn bè, không một kinh nghiệm gì hết đối với cuộc sống bên xứ người cho đến việc nuôi dạy con cái. Tất cả đều phó thác ơn trên, nếu kể về cuộc sống của chúng tôi tại một tiểu bang khô cằn sỏi đá này không biết làm sao viết ra cho hết. Nào phải chịu đựng cái nóng của sa mạc Sahara vào mùa hè, phải thấu được cái lạnh cóng của tuyết băng vào mùa Đông, chưa kể những cơn trời (tornado) rung rinh cả mái nhà vào mùa mưa. Một điều thật lạ lùng đối với tôi khi nhà tôi vẫn “stubborn” đưa câu nói của dân Võ Bị thành Family slogan: “Chỉ có những cành cây khỏe mạnh mới sống nổi trên vùng khô cằn sỏi đá”. Mấy năm đầu tôi thấy khó chịu và tức mình lắm nhưng hơn hai mươi năm rồi cũng quen, dần dần nhập tâm lúc nào cũng không rõ dù đã đôi lần bị ticket vào mùa đông vì xe không đạp ga mà cứ lặn như chong chóng, cái cảm giác sợ sệt không còn nữa cứ tưởng rằng mình đang vui vẻ trượt tuyết. Cái quan trọng hàng đầu tôi luôn lo lắng đến hai đứa con của tôi sẽ lớn lên như thế nào? Làm sao rèn cho các con khả năng nghe, đọc, nói, viết tiếng Việt? Trăm ngàn câu hỏi tôi không thể nào trả lời được, chỉ còn tự an ủi “Trời cho mình bao nhiêu thì mình hưởng bấy nhiêu”. Một lần nữa, tôi lại cũng tin vào mệnh trời đưa đẩy về đây.

2) Thương ANH mấy sông EM cũng lợi, vạn đèo EM cũng qua:

Theo tôi”Lời nói đi đôi với việc làm thì mới hay” có an ủi giúp chồng giữ vững được lập trường của một người cựu SVSQ của TVBQGVN bằng những hành động cụ thể: chia sẻ những gì mà mình đang có với tất cả các gia đình bạn của chồng trong những trường hợp ngặt nghèo, sắp xếp giờ giấc hợp tình hợp lý tìm đọc những bài viết có ý nghĩa về chính trị để cùng tìm hiểu với các con vì sao cha con phải bỏ nước ra

đi, vì sao cha con phải ngồi tù ở vào lứa tuổi chưa tới 25, đáng lẽ ở vào lứa tuổi này phải là thời vàng son và thỏa chí “tang bồng hồ thủy” nhất. Hình ảnh sống động trước mắt chính là cha của các con mình chứ không phải qua những phim ảnh hay báo chí. Chứng tỏ tấm chân tình bằng hành động cụ thể sẽ làm cho các con thấy việc làm của cha xuất phát từ con tim. Đặc biệt, tất cả anh chị trong nước phải chịu trăm cay nghìn đắng để có được những giây phút ngồi hàn huyên tâm sự với nhau, riêng đối với các chị trong nước xin cho toàn thể bạn gái K29 hải ngoại những siết tay thật chặt về mọi nỗ lực “đồng cam cộng khổ” mà các chị đã, đang và sẽ còn tiếp tục “xông pha” bên các anh.

3) Nêu cao vai trò của một “nội tướng K29”:

Dĩ nhiên khi các anh đã gia nhập Võ Bị các anh quyết định chọn lý tưởng cho chính mình từ lâu rồi. Có lý tưởng rất đáng quý nhưng làm thế nào để giữ vững lý tưởng lại khó khăn và gay go hơn nhiều, môi trường thay đổi không lường trước được trong cuộc đời của các anh chỉ trong khoảnh khắc sẽ làm tinh thần các anh biến dạng ngay. Chính những lúc đó, người “đấu áp tay gối” mới thật sự là liều thuốc nhiệm mầu đưa các anh từ từ vùng dậy khỏi những cơn khủng hoảng hoặc thảng trầm của cuộc đời. Mọi việc làm của chúng ta chắc chắn các con của chúng ta sẽ tự nhận xét và tìm hiểu, chúng ta không cần phải phô trương hay than vãn với các con làm gì, “hữu xạ tự nhiên hương” phải không các anh chị?

4) Cái tôi thật khó chữa của phái nữ:

Hôm nay tôi mạnh dạn viết lên điều này chắc các anh, các chị thế nào cũng đánh giá ngay: nàng dâu này “khua” quá. Tôi xin thưa tôi cũng như bao nhiêu người đàn bà khác, tôi có tất cả những cái tệ mà con người ai ai cũng phải có. Tôi có ích kỷ không? Thưa quý anh và quý chị: Rất ích kỷ, vô cùng ích kỷ. Tôi ích kỷ nhất trong cõi đời này, cái gì tôi có, cái gì nhà tôi đạt được tôi chỉ muốn dành cho hai con tôi trước tiên mà thôi. Còn nhỏ sống nhờ cha nhờ mẹ, lớn lên trong gia

đình có anh chị em, dòng họ, có lẽ ai ai cũng phải lo cha mẹ vì đạo hiếu, lo anh em vì tình cảm ruột thịt, lo dòng họ vì tình gia tộc, rồi sau mới nghĩ đến người chung quanh trong đó có những bạn bè không được may mắn vì tình bằng hữu, tình chiến hữu, tình đồng môn.

5) "Nỗi lòng biết tỏ cùng ai ?":

Khi đưa con gái đầu lòng của tôi chào đời tại miền xa xôi thiếu vắng bóng đồng hương này, tôi chưa đi làm được, nhà tôi phải tự đi làm với đồng lương chỉ có 3 đồng 25 một giờ để lo cho vợ con từ những ngày chân ướt chân ráo mới tới định cư (bây giờ con gái tôi đang học đại học). Hôm ấy nhà tôi lái xe đi mua thêm tã cho con với số tiền trong túi vốn vẹn 20 đô la, tôi ở nhà chờ đợi, sau đó nhà tôi trở về tay không, tôi mới hỏi "Sao anh quên ghé mua tã cho con à?". Nhà tôi trả lời gọn gàng: "Anh đã đi họp và đã đóng hết tiền cho hội cựu quân nhân rồi". Các anh và các chị thử đoán xem phản ứng của tôi lúc đó thế nào? Tôi lặng yên, xoay mặt đi chỗ khác mà giọt vắn giọt dài, lúc bấy giờ tâm trạng của tôi thật khó nói nên lời, thương con một nhưng xót xa cho chồng đến trăm lần. Tôi mới chợt hiểu rằng những mơ ước, những hoài bão của nhà tôi đã bị thời cuộc, bị tình hình chính trị lúc bấy giờ cướp đi không chút tiếc thương, đã làm lu mờ tuổi trẻ đang thời vàng son nhất của nhà tôi. Tôi càng thương nhà tôi hơn nữa vì trong cuộc đời của con người có những cái mình đánh mất còn tìm lại được nhưng thuở oai hùng của nhà tôi nay làm gì lấy lại được nữa. Hiểu được cái "hận lòng" này của người yêu tôi hơn 30 năm về trước tôi thấy tôi có bốn phận phải "sát cánh mà san sẻ" hơn là "cố tình lãng quên" những lý tưởng mà suốt cuộc đời còn lại nhà tôi và các bạn còn may mắn sống sót đang ra công vun trồng trở lại. Trong bất kỳ tình huống nào từ khi mới quen cho đến giờ phút này nhà tôi vẫn một lòng một dạ duy trì quan niệm "thà buồn lòng vợ con" chứ không bao giờ chịu đánh mất niềm an ủi cho bạn bè. Có nhiều lúc đi làm về tôi bắt gặp nhà tôi thở dài, nằm gác tay lên trán vì không đủ sức giúp được những bạn bè còn lặn hụp trong cơn bĩ cực, tôi

chỉ an ủi anh ấy rằng “sức người có hạn, miễn sao đêm nằm xuống lương tâm mình không thối thức là được rồi”. Một điều thật quan trọng trong cuộc sống gia đình tôi muốn nhấn mạnh để nhà tôi phải nhận rõ được: dù lâm vào bất kỳ hoàn cảnh nào bản thân tôi cũng như hai con của chúng tôi vẫn luôn thấm nhuần lời dạy của “Nguyễn Trãi trong Gia Huấn Ca” :

“Miếng khi đói, gói khi no

Của tuy tơ tóc nghĩa so nghìn trùng

Ở đời muôn sự của chung

Sống không, thác lại tay không có gì”

6) Các nội tướng Võ Bị trong hoàn cảnh hiện tại:

Tại sao tất cả chị em chúng ta nên ngồi lại? Nếu thời gian và hoàn cảnh cho phép, chị em chúng mình cần đóng góp một phần nhỏ nhoi nào đó để làm cho tâm tư các ông thấy trẻ trung lại dù nay tóc đã điểm sương, thấy yêu đời hơn nữa dù giờ đây lưng đã cong gối đã mỏi, thấy phấn khởi hơn với lĩnh kinh bầu đoàn thể tử (tôi không thể nào quên được lối kể chuyện rất hấp dẫn của anh Q. tại nhà anh chị T.M., tôi sẽ phải nài nỉ nhà tôi và anh Q. cho tôi được gặp gia đình tổng cộng 8 người của anh Q. nếu có dịp đi WA), tìm lại tình cảm Võ Bị dù “hình hài trường mẹ nay đã tả tơi theo với thời gian”, thấy lại chân dung “mùa hạ” của những “chàng trai trẻ mới ngày nào xếp bút nghiên từ giã người yêu lên đường. Đã được”kết tóc xe tơ” vào gia đình Võ Bị của “người ta” tức các ông, chúng ta “các nàng dâu Võ Bị” phải bày tỏ tấm lòng yêu thương chồng đậm đà bằng cách tạo cơ hội cho các ông thấy thoải mái, thấy thích “phá phách” nhau hơn. Đừng lầm lẫn rằng các ông cãi nhau, chỉ trích nhau mà chị em mình lại buồn lòng “thương nhau lắm đấm nhau đau”, đàn ông con trai gặp nhau là chọc, nghe tin nhau là quậy, biết ẩn tình của nhau là phá cho kỳ được, vậy chớ rồi cũng thương yêu nhau, đùm bọc lẫn nhau vì dù sao cũng cùng một lò K29.

7) Những nét “dễ thương” và “khó thương” của phái nữ:

Như đoạn trên tôi có nói phái nữ chúng tôi có một cố tật rất ÍCH KỶ nhưng bên cạnh đó lại nổi bật một điều mà không ai phủ nhận được ấy là tấm lòng HY SINH cả đời mình cho những người mà mình thương yêu nhất: HY SINH cho chồng, cho con. Tôi lúc nào cũng hết sức cảm mến những người vợ có chồng ở tù cải tạo, vừa làm đủ mọi công việc quên cả thân mình chỉ cốt lo nuôi chồng, vừa dành dụm tiền lo cho con ăn học, một lòng son sắt, thủy chung, bền tâm vững dạ với người yêu dù phải mòn mỏi đợi chờ cả trên một thập niên (đây là nét nổi bật nhất của nữ ca sĩ tài sắc K29 hải ngoại mà tôi hân hạnh lần đầu hội ngộ với chị), những quả phụ còn quá trẻ cùng một lúc phải đảm nhận hai vai trò: làm cha và làm mẹ cho đàn con dại, đặc biệt hơn: nhiều chị vì hoàn cảnh khi sang đây rồi lại phải tiếp tục HY SINH nữa để làm vui lòng chồng con. Phụ nữ chúng tôi vì thích HY SINH cho chồng cho con quá mức nên đôi khi làm các ông “cau mày” ở cái tính thật ÍCH KỶ của các bà. Chúng tôi mong mỗi các ông có nhiệm vụ khuyến khích, nhận ra được cái nguyên nhân thâm kín của chúng tôi mà cùng bàn bạc để tìm ra giải pháp ổn thỏa trong việc quân bình cán cân: ích kỷ và HY SINH để các ông còn dễ thở chút đỉnh, để hài hòa với nhau trong cuộc sống gia đình và tạo mối liên hệ với bạn hữu mà lúc nào miệng cũng không quên nở một nụ cười.

8) Vị Quốc Vong Thân:

K29 HY SINH - Vẫn sống mãi trong lòng của tất cả chúng ta

Nói tới HY SINH thì không có sự HY SINH nào cao cả bằng Vị Quốc Vong Thân. Xin cho phép tôi được thay mặt các chị K29 cúi đầu trước vong linh các anh. Tôi chưa hề quen tên các anh, chưa một lần gặp gỡ, nhưng trong thâm tâm tôi thật sự nể phục, thật sự muốn tôn vinh các anh. Tiếc rằng tôi không đủ khả năng để làm thơ dành riêng cho các anh, tôi xin được chép lại bài thơ “Anh Hùng Vô Danh” của Việt Tâm

để kính dâng lên các anh với tất cả tấm lòng quý mến và trân trọng.

ANH HÙNG VÔ DANH

*** Việt Tâm ***

Họ là những anh hùng không tên tuổi
Sống âm thầm trong bóng tối mông mênh
Không bao giờ được hưởng ánh quang vinh
Nhưng can đảm và tận tình giúp nước
Họ là kẻ tự nghìn muôn thuở trước
Đã phá rừng xẻ núi lấp đồng sâu
Và làm cho những đất cát hoang vu
Biến thành h một dải sơn hà gấm vóc
Họ là những anh hùng không tên tuổi
Trong loạn ly như giữa lúc than h bình
Bền một lòng dũng cảm chí hy sinh
Dâng đất nước cả cuộc đời trong sạch
Tuy công nghiệp không ghi trong sử sách
Tuy bằng vàng bia đá chẳng đề tên
Tuy mồ hoang xiêu lạc dưới trời quên
Không ai đến khấn nguyện dâng lễ vật
Nhưng máu họ đã len vào mạch đất
Thịt cùng xương trộn lẫn với non sông
Và anh hồn chung với tấm tình trung
Đã hòa hợp làm linh hồn giống Việt

9) Lời kết thúc:

Hy vọng gia đình K29 trong và ngoài nước luôn vươn lên trong những khó khăn, biến những nhọc nhằn, đắng cay trong đời thành LỜI THỀ SON SẮT để tô điểm cho những giá trị thanh cao của mình và của người. Với tiềm năng và thời gian cho phép, tất cả các anh hãy kiên tâm điều dắt chị em chúng tôi và các cháu mau mau hội tụ lại để cùng ra công vun trồng vườn hoa K29 từ thế hệ này sang thế hệ khác với một tâm huyết cao độ: HY SINH cho nhau mà không hề thấy mệt mỏi, chùng bước. Các chị, các cháu và chính tôi đây luôn vững tin những hào khí mà các anh đã chứng minh rõ nét qua “Tiếng Gọi Trường Mẹ” của tác giả Ngọc Giao. Ất hẳn tất cả chúng tôi lúc nào cũng đặt trọn vẹn lòng tin yêu nơi các chàng trai Võ Bị K29: “Chúng ta không tìm an lạc dễ dàng mà chỉ khát khao gió mưa cùng nguy hiểm”.

SẮT SƠN

* *Riêng tặng các gia đình “HO”*

* *Tặng các Chị cùng một lúa bên trời lặn đặng*

Diệu Minh

Vợ “Cùi” Cao Xuân Lê, K14

Tin truyền chuẩn bị mười ngày
Ở ăn học tập cả ngày lẫn đêm,
Tập trung ở Don Bosco(1)...
Em ơi, gắng nhé trông con ở nhà.

Thế rồi mười ngày đã qua,...
Mười năm vẫn đợi, vẫn chờ từng đêm
Từ Long Giao đến Biên Hòa,
Yên Bái, Phú Thọ qua Hà Nam Ninh(2)
Núi Chứa chan, đồi phượng vĩ ngày nào(3)
Anh đi biển biệt chẳng mong ngày về!

Thăm nuôi lợi suất băng ngàn
Chân mòn, gối mỏi, chẳng sờn lòng son

Nuôi chồng ở tận phương xa,
Muối vừng cơm độn, vợ con đành phần
Xa xôi cách núi ngăn sông,
Thân cò lặn lội, thay chồng nuôi con.
Ngày ngày buồn bán tảo tần,
“Sáng ra chợ sớm, chiều qua chợ chiều”.

Mỗi năm con mỗi lớn khôn
Nhớ Cha, thương Mẹ, chăm lo học hành
Anh đi mấy dặm non ngàn,
Sống đời khổ hận, tù đầy đắng cay

Vợ con mòn mỏi ngóng trông
Quê nhà vẫn đợi vẫn mong ngày về

Xa xôi biên biệt bao năm
Ngậm ngùi giọt ngấn, giọt dài xót xa
Lắng nghe tiếng chó đêm khuya
Ru con khản tiếng, ví dầu ầu ơ,
Cha con dù ở nơi đâu,
Thân tù cơ cực một lòng bên gan
Dù cho trăm đắng, ngàn cay
Chí cao chôn chặt, tắc lòng khôn nguôi
Mong ngày rửa hận phục thù
Dành từng phần đất, giữ thơm quê mình

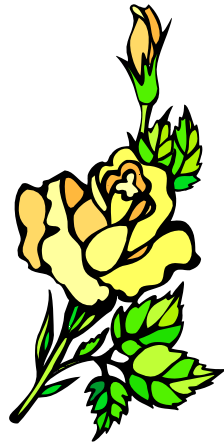
Trải qua mấy dặm sơn khê,
Một lòng gắn bó, đôi bờ cách ngăn
Quê xưa một mảnh trăng thề,
Một lòng chung thủy, không hề phai pha

Diệu Minh

30/04/2000

- (1) *Don Bosco: Một Trường Nhà Dòng ở Gò Vấp. Nơi trình diễn đầu tiên của tất cả SQ/QLVNCH, với lời phỉnh gạt của VC: “Chỉ 10 ngày thôi!”*
- (2) *Long Giao, Suối Máu Biên Hòa, Yên Bái, Phú Thọ, Trại Tân Lập Vĩnh Phú, Núi Chứa chan, Gia Ray là những nơi nhà tôi đã bị giam giữ.*
- (3) *Đội Phạt Vĩ, Núi Gia Ray là hậu cứ của Trung Đoàn 52/ SĐ18BB do Đại Tá Ngô Kỳ Dũng CSVSQK14, Trung Đoàn Trưởng đóng quân. Anh Dũng và nhà tôi bị cùng chung một công khi chuyển trại từ Bắc vô Nam về nơi đây: Đội Phạt Vĩ đã một thời ghi dấu bước chân người “Hùng 18” (bí số của Đại Tá Dũng). Trung Đoàn 52 với những chiến tích lẫy lừng tại mặt trận Xuân Lộc, Long Khánh cho đến giờ phút chót, bắt buộc phải đầu hàng!*

Vọng . . .

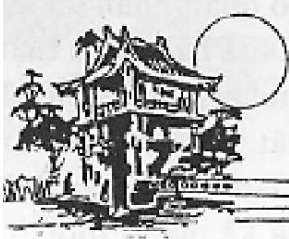
Hai năm rồi, qua như một cơn mơ
Em tỉnh giấc, thấy lạc loài trống vắng
Buổi sáng sương mai, buổi chiều nhạt nắng
Em vẫn ngồi bên, song cửa đợi chờ

Hai năm qua rồi, biệt biệt bơ vơ
Em ngơ ngác, đi tìm hình dáng cũ
Bóng nhẹ lướt êm, như lời nhắn nhủ
Anh vẫn quanh đây, lặng lẽ mây mù

Có những nỗi buồn, thấy tựa thiên thu
Ai chờ dùm em, mùa đông buốt giá
Cho tháng ngày qua, ấm lên mùa Hạ
Thế giới bên kia, gần gũi bên này

Nhịp sống nghẹn ngào, thoát khỏi buồn tìm
Hơi thở cuối, anh coi đời thừa thãi
Khép mắt đi qua, sắc – không bỏ lại
Tiếng nấc theo em, đến cuối cuộc đời

Giáng Sinh buồn 2002
Vân Hà
(Bà quả phụ Hồ Văn Hòa/K16)

Em Hà Nội!

Kathy Trần

I. Chửi

Chửi là một hành động ít người thích “hưởng” nhưng lại có rất nhiều người thích “tặng” cho người khác.

Ông Nguyễn Văn Trung trong “Ngôn ngữ và Thân xác” khi nghiên cứu về vấn đề chửi đã tóm tắt rằng: “Có lẽ không có dân tộc nào trên thế giới vắng tục, chửi tục nhiều và hay như dân Việt Nam...”

Nhà văn Võ Phiến cũng viết : “Nếu chỉ nói người Việt chửi nhiều thì không cần bàn thêm vì đó là một sự thực khách quan, chửi là một đặc điểm của dân tộc...”

Đó là những nhận xét độc đáo. Nghiên cứu về văn chương, ngôn ngữ, văn học đã khó nhưng ít ra ta có thể vào thư viện là thấy đầy dẫy nhưng nghiên cứu về chửi tục thì vấn đề tìm tài liệu chắc là vô cùng nan giải.

Ông Võ phiến đã để ra một bài dài nghiên cứu về “chửi”, ông phân tích và thấy những điểm chính sau:

Cãi nhau là cố tìm lý lẽ để thắng địch và khi đã nóng lên thì chẳng mấy ai còn đủ lý trí để suy nghĩ, lý luận nên thường những lý luận không sâu sắc nhưng căn bản vẫn là lý luận để khởi bi.

Khi cãi nhau người ta chỉ trích, nói cạnh khoe, nói miã mai, đôi khi ta còn được gặp những điều thích thú, những ý tưởng ngộ nghĩnh lúc có được đối thủ thông minh, láu lỉnh.

Chửi khác hẳn, chửi là một hình thức đánh nhau bằng lời

nói. Nói cho to, dao to, buá lớn, cách không chửi loạn xạ cốt làm đau kẻ thù.

Kẻ chửi nghĩ rằng mình làm đau kẻ thù bằng to tiếng, át giọng đối phương, bằng vốn liếng sống, vốn từ ngữ chửi ruá càng nặng ký càng tốt.

Kẻ bị chửi nếu cùng đẳng cấp, ngang tay thì ra miệng đối đáp, chửi lại.

Có sức, to miệng thì chửi được lâu dài, yếu thì chửi một lúc hết sức, đành bỏ cuộc ra về sau khi vỗ bàn bạch:

- Thôi, bây giờ bà tha cho mày làm phúc, bà không thèm chửi cho bản mồm bà, bà đi về đây.

Kẻ thù như bị chạm nọc lại nhảy lên đong đong, đổ mặt, tá tai, ngoác miệng pháo tiếp.

“Bà” ra vẻ khinh bỉ, bịt tai lại, không thèm nghe, ngoe nguẩy bỏ về, già từ cuộc chiến.

Kho ngôn ngữ chửi ruá của ta khá phong phú.

Có những câu hần học, ngắn ngắn: Đồ súc sinh, đồ chó đẻ, đồ mất dạy, đồ ngu ngốc...

Tới những câu dài dòng, có vần, có điệu: “Cha năm đời, mười đời thẳng đẻ ra bố đứá nào lấy con gà nhà bà. Nó mà không khôn hồn đem trả bà thì bà đào mộ, đào mã ông bà, ông vãi nó lên, bà bắt nó ăn c... cả năm đời cha, ba đời con nhà nó...”

Khi chửi ruá, hai đối thủ hoàn toàn không đối thoại, cứ bịt tai lại mà gào, mà bắn ra những võ khí nặng nhất mà mình có thể sáng tác ra được để làm thương tổn tới đa kẻ thù.

Chửi là hành hung, là bạo động, gây ghê tởm và con người chửi toát ra vẻ phẫn nộ, hung tàn trông phát khiếp.

Người ta thắc mắc tại sao cứ hăm he những điều như: “Ông đánh chết cha mày”, “Ông ị vào mồm mày” hay “Bà đái từ trên đầu mày đái xuống”, “Bà đào ông tổ ông tiên mười tám đời nhà mày lên...”.

Đứng ngay trước mặt kẻ thù, tức thế, lòng lộn lên thế sao

không xông vào hành động như mình mong muốn mà cứ đứng diễn tả lòng mong ước của mình bằng cách xỉa xói chửi rủa?

Theo các nhà nghiên cứu về văn chương... chửi bới thì người ta chửi vì người ta ...hèn!

Người ta không dám làm những điều mong ước độc ác với kẻ thù vì sợ nguy hiểm. Để giải thoát ảm ức, căm thù, người ta đứng xa xa rống lên chửi cho chắc ăn mà vẫn giải toả được những ảm ức, thù hận.

Hơn nữa, nếu người ta thật sự khoẻ hơn, nghĩa đen lẫn nghĩa bóng thì người ta tức lên là đánh luôn cho hả tức. Người yếu thế hơn, không sử dụng võ lực được thì đành đánh võ mồm cho đỡ tức.

Đó là lý do ta thấy các bà hay chửi và các ông hay xông vào đánh nhau.

Tuy nhiên, mức độ thấp nhất của sự chửi rủa là chửi tục tằn mà người ta thường thấy ở đầu đường, chợ nơi hai kẻ chửi nhau phùng mang, trợn mắt mang tất cả những “cao lương mỹ vị” của mình ra mời đối thủ hay thậm chí tới gia đình, dòng họ đối thủ xơi.

Cao hơn một mức, người ta chửi rủa nhau có vần, có điệu, có bài bản nhịp nhàng.

và không phải ai chửi cũng là người hèn cả.

Nhiều trường hợp phải can đảm lắm người ta mới dám chửi. Đó là những trường hợp chửi ngược: Người dưới chửi người trên. Dân chửi quan, quan chửi vua, nhân viên chửi xếp và bây giờ trong những xứ độc tài người dân chửi chính quyền hoặc những người cầm đầu đất nước.

II. Chửi hay!

Miền Bắc là cái nôi của văn hoá Việt.

Ca dao, tục ngữ, thơ phú miền Bắc đều bắt nguồn trước nên phong phú và trau chuốt hơn miền Trung và miền Nam dù miền Trung đã một thời là kinh đô triều Nguyễn cuối cùng.

Ta nghe anh chàng Hoài Linh hay cô Hồng Đào “chửi

xoen xoét” mà lại vui tai, thích thú hơn nghe các cô ca sĩ hạng nhì hát nhiều. Mà có phải tại người chửi có chất giọng hay gì cho cam, người ta chửi hay vì người ta có nhiều vốn liếng ngữ vựng, có óc tưởng tượng, biết cách xếp đặt câu chửi trở thành bài bản văn vẻ, văn điệu.

Tiểu muội đã nói các bà Bắc Kỳ chửi hay.

Các bà chửi hay vì các bà chửi nhiều, các bà có dịp “trau dồi nghiệp vụ” đều đều.

Ngoài Bắc đất đai cằn cỗi, khí hậu khắc nghiệt, dân chúng nghèo khó nên dễ đụng chạm quyền lợi, dễ thành xung đột. Bản tính nhiều bà lại chua ngoa, đánh đá hơn các bà Nam kỳ tuy dữ thiệt nhưng lại phớt bỏ, chửi ào ào cho xong để còn qua chuyện khác, “Sức đâu ở không chửi hoài?”

Quan trọng nhất, các bà được hân hạnh sống dưới chế độ XHCN. Các bà phải thay mặt dân ông trong xã hội vì thanh niên, đàn ông đã bị đưa đi B, để tiếp nối con đường “chống Mỹ cứu nước... lạnh” của Bác Hồ. Các bà phải nhanh nhẹn, mưu mô, luồn lách hay phải dữ dằn, đấu tranh giai cấp kịch liệt mới hồng sống sót, tồn tại.

Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh.

Ngoài Bắc hồi xưa có nghề đi đòi nợ mướn. Người hành nghề này được gán cho tên “Mụ nặc nô”.

Mấy mụ nặc nô này chuyên môn tới nhà con nợ, chửi bới, nắm vạ, phá hoại, ăn ị ra tại nhà khổ chủ cho tới bao giờ khổ chủ chịu không thấu phải lạy van, cầm bán cả đồ đạc, gà, chó, con cái đi để trả nợ.

Có điều hình như nghề chửi của mấy mụ nặc nô chả thấm thía gì với những người dân trong “nếp sống văn hoá mới” của XHCH.

Con gái Hà nội ngày xưa nổi tiếng về vẻ đẹp dài các, thanh

lịch, ăn nói ngọt ngào. Nhà thơ đi kháng chiến chống Pháp mà lòng mãi mơ về người con gái củ đất ngàn năm văn vật:

Đêm mơ Hà Nội đáng kiêu thơm

Em Hà Nội đáng yêu kiêu, đẹp đẽ, thơm tho và làm anh tương tư sâu đậm thì em phải ăn nói ngọt ngào, đầm thắm vô cùng.

Cũng em Hà Nội, sau mấy chục năm “vác bom đánh Mỹ, ôm súng trường bắn máy bay Mỹ”, thay thế đàn ông và trâu bò cây bừa, những nét yêu kiêu, thanh lịch đã phải ngậm ngùi từ giã họ. Nhất là về phương diện tâm hồn, ngôn ngữ thì chao ôi, đa số các ông phải chào thua. Có ông nhà văn đi “tham quan đất nước” về, than thở rằng:

- Con gái Hà Nội bây giờ bạo phổi, uống rượu, hút thuốc, ăn nói tục khiếp lắm. Các cô trơ trên chọc ghẹo đàn ông khỏi chê.

Tiểu muội không có hân hạnh quen với bất cứ một “em Hà Nội mới” nào nhưng biết một bà, thật ra thì chỉ nghe tiếng bà thôi. Bà Bắc Kỳ- Hà Nội này hiện nay nổi tiếng lừng lẫy hơn cả ông Võ Nguyên Giáp. Ông tướng một thời được giao chức vụ “quản lý” dân số và được chị em khen ngợi:

Ngày xưa đại tướng cầm quân,

Ngày nay đại tướng cầm ...quân chị em!

Hai câu ca dao thời đại đó chẳng là hai câu chữ thần sầu à?

Đại tướng gì mà chỉ khư khư “quản lý”, cầm giữ cái giải rút của chị em chúng tôi? (ngoài Bắc xài giải rút, không có dây thun như trong miền Nam)

Đại tướng nghe được cũng ê chề, tê tái cõi lòng.

Và... Trời đất ơi! Tiểu muội tin bằng chết rằng đó là tác phẩm tuyệt vời, đặc ý của một bà Bắc kỳ nào đó lúc đang bị ẩn ức vì bị... đại tướng Võ Nguyên Giáp cầm quân bà, không cho bà thoải mái... để. Các bà vẫn bị khoá chặt vào cái nguyên tắc “ba khoan” mắc dịch truyền lại từ thời “Bác” còn sinh tiền: Khoan Yêu, khoan cưới và khoan để!

Độc đáo nhất là sau bao năm ở với “Bác và Đảng”, được hưởng lối giáo dục “Trăm năm trông người” để trở thành “Con người mới của XHCH”, các bà trở thành nổi tiếng lẫy lừng về tài nói tục một cách tự nhiên, ăn nói sống sượng, trắng trợn làm những người sống và lớn lên dưới “chế độ Mỹ, Ngụy” của chúng ta chào thua cả nón, nghe các bà chửi là lũng bùng lỗ tai!

Bà Bắc Kỳ **Dương Thu Hương** lúc đầu nổi tiếng về cuốn tiểu thuyết “Tiểu thuyết vô đề” trong đó nhục mạ Việt Nam Cộng Hoà bằng cách cho trình sát ta hiếp dâm các “chị em đồng chí gái”, sau đó lại còn cắt vú và các bộ phận sinh dục quăng đầy trong rừng (!). (Tiểu thuyết vô đề trang 16)

Bà Bắc Kỳ này lúc đó đầu óc còn đờ đét, đặc sệt nên viết sặc mùi tuyên truyền và “khôn” thấu trời.

Bà làm như trình sát ta đi vào rừng Trường Sơn trong vùng địch cả mấy chục người một lượt (?) thông thả, khoẻ re như cưỡi xe đi chơi ...xa lộ để hưỡn hưỡn, diên diên làm chuyện... hiếp dâm rồi xẻo quăng tùm lum của 5, 6 chị em bộ đội (?).

Bà nói bà đi theo toán quân

“Xẻ dọc Trường Sơn đi cứu nước,

Mà lòng phơi phơi ngập tương lai..”

Vậy mà không cần biết tới điều kiện tối thiểu của trình sát là tình báo, thu lượm tin tức, phải bảo mật tuyệt đối, không được tiết lộ một tí tí hình tích, sơ hở một chút là ...tiêu!

Diên diên mà làm những việc như bà tưởng tượng và gán cho các trình sát ta là ồn ào tự sát rồi còn gì?

Nhưng thôi, đó là chuyện ngày xưa, khi bà còn chui rúc trong rừng, còn được “soi sáng dưới ngọn đèn chỉ đạo của đảng” còn “sáng mắt, sáng lòng” để nhắm mắt làm nhiệm vụ ca ngợi “Bác và đảng”.

Sau ngày 30 tháng 4 năm 1975, bà chui được vào miền Nam và bật ngửa khi thấy sự phồn vinh, nền văn hoá, tinh

thần văn minh, lịch sự và sự lễ độ, có giáo dục của các em học sinh miền Nam.

Bà đau quá vì thấy mình bị lừa to.

Nỗi đau của bà chắc cũng bằng nỗi đau của nàng Kiều khi mắc lừa Thúc Sinh.

Tội nghiệp! Nàng Kiều Dương Thu Hương mắc lừa “thiên Tích Việt Xã-hội chủ-nghĩa” của Thúc Sinh họ Hồ!

Bà là người thái quá nên cái gì cũng thái quá.

Lúc trước bà chửi lính ta, bà nhắm mắt, múa bút chửi không cần suy nghĩ, không cần đúng sai.

Bây giờ, bà cay cú vì bị lừa gạt cả cuộc đời thanh xuân để phục vụ một chế độ độc tài, hà khắc, hại dân, hại nước.

Bà tức mình, cay đắng, chua chát, thù hận “Bác và đảng” hơn nên cách chửi cũng hung hăng, trắng trợn, cay cú và độc hại hơn.

Điều ngon lành của bà là sau khi mở mắt vào ngày 30/4/75 bà đã sáng suốt nhận ra con đường “Bác (dẫn bà) đi” là... con đường “bi đát”.

Khi biết bị lừa vào con đường sai bét, bà có **đảm lược dám nói những gì mình nghĩ**.

Tuyệt vời nhất, bà có **ngòi bút cay độc, sống sượng và sắc bén rất xuất sắc** mà coi bộ cả đảng với biết bao văn nô cũng không chống đỡ nổi những khi bà tung chưởng mịt mù trời đất, chửi bằng đủ những ngôn từ thô tục, trắng trợn để trả thù.

Bà là người khôn ngoan, đấu chửi ngang ngửa hay còn cao tay cả cái nhà nước với bộ chính trị của VC.

Bà là người **Cộng sản chửi Cộng Sản một cách bình dân, trắng trợn và hay không đối thủ dù đã có nhiều ông CS như Bùi Tín, Vũ Thư Hiên, Trần Độ và nhất là nhà văn Nguyễn Chí Thiện chửi “nhà nước ta” te tua!**

Ấy là tiểu muội chưa kể những bậc tu hành.

Cha Lý đã phải lạy chúa xin tha thứ trước khi ngài cất tượng Chúa và lòng nhân từ đi để chửi CS!

Thượng toạ Quảng Độ cũng phải xin Phật tha thứ trước khi ngài gác dạ từ bi mà “Bá ngọ” CS!

Mỹ có câu nói về thế lực đồng tiền:

“When money talks, everybody listens”.

Câu này áp dụng vào trường hợp của bà là hết xẩy.

Khi bà chửi, mọi người đồng tai nghe.

Đảng ta và các văn nô, báo... hại của “nhà nước” nghe để... chửi lại, để chống đỡ, để tìm cách hạ nhục bà.

Hơn nữa, còn phải nghiên cứu kỹ lưỡng để vạch lá tìm sâu, để chụp mũ, để kết án, để bỏ tù và nếu có thể để “chết chết”, gây tai nạn xe cộ như ngày nào “Bác” thông đồng với Trần Quốc Hoàn dựng màn kịch tại nạn xe cộ “chết chết” cô Nông Thị Xuân, người tình của “Bác”, mẹ của bé Trung, con đẻ của Bác!

Không ai biết ta bằng mình!

Không ai hiểu người Cộng Sản hơn người Cộng Sản!

Không ai chửi Cộng Sản đúng hơn, hay hơn, sâu sắc hơn, cay độc hơn người Cộng Sản!

Người ngoài nghe bà chửi để tìm những điều tuy chưa thuộc về “thâm cung bí sử” nhưng cũng đầy chi tiết thích thú, hay ho bởi vì bà ở ngay trong lòng VC, bà hiểu họ như hiểu chính bà.

Bà là nạn nhân trực tiếp nên bà biết rõ, bà chửi đúng chỗ, đúng người, bà chửi thật, chửi thẳng.

Hãy nghe bà chửi:

“Triều đình CS là triều đình duy nhất cho tới nay, dậy con gái, con dâu vu khống cha hiệp dân, dậy con trai chỉ vào mặt bố “đả đảo thằng bóc lột”, dậy láng giềng tố cáo điều chác, đâm chém, dây xéo mô mả của nhau... Khi con người đã đủ can đảm vu khống, nhục mạ ngay bố mẹ đẻ của mình thì họ

thừa sự nhẫn tâm để làm những điều ác gấp ngàn lần thế với tha nhân....

“Cả những người còn đang bảo vệ đảng CS cũng phải lên tiếng chửi ruả nhà cầm quyền là kẻ **đểu cáng, tán tận lương tâm...**

“Đòi hỏi nhà nước CHXHCN Việt Nam chơi đảng hoàng, đúng luật, biết tự trọng và liêm sỉ thì cũng hoang tưởng như tin Chủ nghĩa Cộng Sản khoa học của ông Lê-Nin vậy.

“Ở nơi nào những hệ tư tưởng tự cho phép chúng là kim chỉ nam cho lương tâm nhân loại, là thứ duy nhất đúng để dẫn dắt con người tới một “ngày mai tươi sáng”, ở đó, cuộc sống đích thực của con người phải bị diệt vong..

“Những xứ sở mà kẻ lãnh đạo cố tìm cách giam dân chúng trong sự ngu dốt, sợ hãi, cô lập tinh thần để chúng **mặc sức bóc lột họ và tàn phá tài nguyên quốc gia** một cách có tính toán và thành hệ thống những khoản tiền lớn chuyển ra nước ngoài...

Bà sống và “tiếp thu” chữ nghĩa XHCN, của “nếp sống văn hoá mới” nên những “tù” trắng trợn được bà tuôn ra chửi rủa rất tự nhiên, rất nhuyễn, rất “chỉnh”, bà chửi tục ro ro, không ngưng ngập, ngại ngần nghe thật kêu, thật dã lỗ tai.

Khuôn mặt các lãnh đạo VC dưới mắt bà:

“...nhân cách một trong các bậc lương đống triều đình các ông chỉ là loài **đểu giả, tâm tính hiểm ác, vô luân.**

Và cách đối xử của nhà nước với một người đàn bà:

“**Bộ nội vụ của CS đã nhiều lần cử những thằng thanh niên đến tìm cách ve vãn tôi và chờ cơ hội đến để họ có thể quay phim, chụp ảnh làm nhục tôi.** Trong xã hội Việt Nam, hình ảnh một người đàn bà làm tình với một người đàn ông thì đó là cách đào mô hay nhất để chôn sống một người đàn bà. Không những chôn mà còn nhục mạ cả gia đình người đó nữa...”

“**Thiếu tướng Quan Phòng và Trung tướng Dương Thông**

đã gán cho tôi tội gián điệp, bán bí mật quốc gia cho nước ngoài. Họ còn sỉ nhục tôi khi nói rằng tôi có cuộc sống trụy lạc với ông Bùi Duy Tâm. Họ bảo rằng tôi với ông Tâm làm tình trên cạn, làm tình dưới nước như chiếc xe tăng, vừa bò trên cạn, vừa lội dưới nước. ... Một đảng viên đã phải thốt **“Đảng không còn việc gì làm nữa mà rúc vào cái khu của người đàn bà hay sao?”** Đến bây giờ các quan chức CS mới tỉnh ngủ mà ngưng nhục mạ tôi.

Lãnh đạo như vậy, Cán bộ như vậy và Đảng như vậy thì còn gì không đáng cho bà cười?

Ông Dương... Thông vô phúc đụng tới bà Dương... Thu Hương thì ông phải trả món nợ máu kinh khủng còn thiếu bà:

“Trong cuộc gặp Dương Thông, kẻ đại diện cho quyền lực của CS, tôi thấy thật là thảm hại. Nhất là về kiến thức thì phải nói tất cả các hạng người này chúng nó chỉ biết nói những lời viết sẵn trên giấy tờ chứ không bao giờ nghĩ được câu gì từ trong óc não chúng nó... Tôi nói thẳng vào mặt Dương Thông: **“Ông là một con điếm, con điếm bán mình theo hạng tôi tàn nhất ở vỉa hè bán mình năm xu...”** Khi tôi nói thế, mặt Dương Thông thâm tím lại, người run bắn lên. Bản mặt ấy đã từng đưa hàng trăm người vào nhà tù, khiến hàng vạn người lo sợ. Thế mà lúc đó thâm tím lại. Tôi bảo: **“...Trước khi gặp ông, người ta đồn ông ghê gớm lắm, nhưng bây giờ, tôi thấy mặt ông giống bộ phận sinh dục của một con ngựa già, vừa tằm tối, vừa như nhuộm.** Tôi không ngờ kẻ làm nghề công an chuyên đàn áp người khác mà lại run rẩy như vậy...”

Bà cười nghe đã lỗ tai thật nhưng đến chỗ bà so sánh mặt ông Dương Thông với “cuả” con ngựa già thì tiểu muội đành không đồng ý với bà.

Bà so sánh vậy tội nghiệp cho... “cuả” con ngựa quá!

“Cuả” con ngựa già nó chỉ cũ, chỉ già chứ có làm gì nên tội mà bà nữ so sánh với bản mặt ông Dương Thông, kẻ vô liêm sỉ, kẻ có chức quyền của nhà nước ta, kẻ thù của bà, kẻ

đã hãm hại bao nhiêu người vô tội? Bà nói vậy tội chết!

Con ngựa nào biết bà so sánh như vậy, nó dám kiện bà lắm ạ. Mà bà thua là cái chắc bởi vì bà hạ nhục, làm mất danh dự và gây nguy hiểm cho tính mạng nó!

Người CS chửi người CS đã hay, người Bắc CS chửi lại càng xuất sắc nhưng chửi kiểu ... huych toẹt, con gái Hà Nội... mới, như bà thì tiểu muội chưa hề thấy.

Nghe thiệt đã đời!

Cứ tưởng tượng bà vừa xỉ vả, xỉa xói vừa nhảy lên đong đong, vỗ bôm bốp trước mặt Dương Thông thì trời ơi là khoái chí.

Nghe bà chửi vậy, đừng tưởng bà là người không được giáo dục đảng hoàng nhà.

Hãy nghe bà kín đáo khoe nề nếp gia phong của bà:

“Xưa kia, bố tôi cho rằng: Bỏ chồng là điểm nhục gia phong... Thế nên bằng mọi cách, ông bắt ép tôi phải quay về với người chồng cũ. Và dù tôi đã thành thân, đã có hai đứa con, đã thành người viết văn, đã kiếm được tiền để thêm vào nuôi ông và gia đình, bởi lương hưu của ông rất thấp, bố tôi vẫn bắt tôi quỳ gối, quay mặt vào tường rồi làm kiểm thảo đọc trước mặt ông và họ hàng... Những cuộc kiểm thảo kéo dài hơn hai năm, liên miên, không mệt mỏi...”

Nào, nào, quý độc giả đã sợ cái gia phong nhà bà chưa?

Nghe bà kể mà tưởng đang xem “Lá ngọc cành vàng” của Nguyễn Công Hoan thời tiền chiến!

Gia đình gia giáo đến vậy, bố nghiêm khắc đến thế mà bà chửi còn xuất sắc, thâm sâu đến vậy. Bà mà không được giáo dục kỹ vậy thì đến... Bác cũng chết với bà, nói gì Dương Thông với Dương Tắc!

*Tuy nhiên, vì bà đang hăng, thừa thắng xông lên nên có những điều bà nói nghe hơi ngược đời. Chẳng hạn bà nói ông **Bùi Duy Tâm** về Việt Nam:*

“Ông Tâm đã lấy xe của ông Thông để gặp bà Nguyễn

Thị Định, đến bộ Tổng Tham Muo để **bàn việc bán các kho vũ khí Long Thành**. Có nghĩa là ông Tâm đã gặp tất cả những người cầm quyền cao nhất xứ sở này...”

Chà chà, **kho vũ khí Long Thành!** Hồi xưa, khi ba tiểu muội về hưu, cụ mua một miếng vườn nhỏ ở Long Thành, gần trường Thiết giáp để tính dưỡng già nhưng tiểu muội không nghe nói có kho đạn ở đó.

Chỉ nghe có kho đạn Long Bình.

Vụ nổ kho đạn Long Bình sau 1975 đã làm những người dân Sài Gòn hồi hộp sung sướng, nôn nao ao ước và khắc khoải đợi chờ vì tưởng quân ta kéo về lấy lại thủ đô!

Dù có kho vũ khí Long Thành đi nữa thì sau gần 30 năm được “nhà nước ta tiếp quản”, kho vũ khí mà ăn được thì đã bị chia chác, ăn hết nhẵn.

Nếu không ăn được mà bán được thì... tham những cũng đã tìm cách “móc ngoặc” để tuồn ra bán cho ...Cambodia hay cho ...Tàu khi họ đánh nhau với nhà nước ta, kho vũ khí cũng chẳng còn.

Nếu không làm gì được, đành để đấy thì vũ khí cũng hư hỏng, gỉ sét, ông Tâm lấy vũ khí của ai? ở đâu? và tư cách gì bán cho những người cầm quyền VC?

Giá bà nói ông Tâm chạy affair, chào bán vũ khí ông ...lụm được của Mỹ ở đâu đâu bên ...Tây đem về bán cho VC nghe còn có lý hơn.

Nhưng mà thôi, bà chửi hay và sướng tai bắt chết, có sai sót tí tình cũng ... chẳng sao.

Chỉ có điều, mỗi khi nghe bà khoái chí đại ngôn... chửi nhà nước của bà thì mình cũng nên cẩn thận, suy nghĩ chút đỉnh.

*

Đừng tưởng chỉ các bà biết chữ, các ông Bắc Kỳ dưới XHCH cũng chữ ra gì lắm. Chẳng qua chỉ vì theo đúng tục ngữ ta:

- Đi với bụi mặc áo cà-sa, đi với ma mặc áo giấy.

Ở với “nhà nước ta” mãi, có là thánh cũng phát điên mà chữ um lên.

Hãy nghe “Ông Nhà nước ta”, những người tự phong “đầy tớ nhân dân” phát biểu xanh đờn:

- Ông là đầy tớ nhân dân, ông không ham chức quyền, ông chỉ ham phục vụ, ông quyết làm đầy tớ nhân dân cả đời. Đứa nào dám ngăn không cho ông phục vụ nhân dân, ông đánh bỏ mệ!

Ông nhà nước cương quyết phục vụ nhân dân nhưng “nhân dân” thì cứ dấy nẩy, bảo rằng không cần được phục vụ kiểu đó.

Gần đây nhất, trong phong trào tranh đấu cho nhân quyền, Hoà thượng Quảng Độ, Linh mục Nguyễn Văn Lý, cụ Lê Quang Liêm, ông Hoàng Minh Chính, luật sư Lê Chí Quang đều đồng thanh phản đối và điểm mặt “nhà nước ta” bằng những câu rất tới:

- Với chế độ này thì phải chữ chứ nói với nó chỉ phí lời.
- Phản đạo lý nhân văn, vu khống trắng trợn...

- Mất dây thần kinh liêm sỉ

- Toà án dù bị nhân dân phản đối vẫn cứ im tịt, điếc đặc.

- Bạo tàn và độc tài hơn cả Phát Xít và Hít-le!

Còn những lời chữ nào đúng hơn nữa chẳng? Chắc phải chờ nghe bà Dương Thu Hương chữ tiếp.

III. Góp ý.

“...

... Tôi là một cựu sĩ quan quân lực VNCH và có chút ít hiểu biết về vấn đề nạn dục, tôi muốn dùng sự hiểu biết nhỏ

nhoi của mình để góp ý về một bài báo của cô.

Trong bài phiếm luận “Chửi hay”, cô nói về mục Dương Thu Hương thật là ... không có chỗ nào chê được... chỉ xin góp ý về đoạn cuối của bài này: việc ông Bùi Duy Tâm dùng xe của tên Trung tướng Dương Thông tới bộ Tổng Tham Mưu VC gặp nặc nô Nguyễn Thị Định để bàn việc bán các kho vũ khí tại Long Thành.

Nên bỏ qua các chi tiết nhỏ nhặt là Long Thành hay Long Bình vì với người miền Nam còn đôi khi lầm lẫn, nói gì tới DTH mới “xẻ dọc Trường Sơn để vào Sài Gòn”, dù mục có vào bằng “xe tăng lội nước” có thể đi dưới nước như trên cạn như nhau chẳng nữa. Việc tôi muốn góp ý là: **Có thể việc bán súng đạn của Quân lực VNCH bỏ lại là... có thực?**”

“Vũ khí và đạn dược “bắn bằng súng” của hai khối Tự Do và CS hoàn toàn khác biệt, không thể dùng lẫn lộn. Thí dụ súng trường căn bản của khối Cộng là AK47 có đạn đường kính 7,65 mm, dứt khoát không thể dùng đạn của M16, có đường kính 5,56 mm.

Các vũ khí khác từ súng lục tới đại bác đều khác tinh nhau như vậy, không thể dùng chung đạn được. Những chiến xa, tàu thủy, máy bay đều không thể dùng cơ phận của “khối” này để sửa chữa quân dụng hư hỏng của khối kia.”

“Ngày 30/04/1975 miền Nam thất thủ, chúng ta bỏ lại khoảng 200 ngàn tấn đạn các loại, tồn trữ trong gần 20 kho đạn từ Quảng Trị về tới Cần Thơ chưa kịp phá hủy.

Nói “chưa kịp” là nói cho qua, cho đỡ tức vì trong thực tế còn nhiều uẩn khúc kỳ dị không giải đáp: Tất cả các kho đạn, ngoại trừ kho Ban Mê Thuột, đều đã được chuyên viên phá hủy của mỗi kho đặt chất nổ vào từng đồng đạn, từng nhà kho rồi đợi lệnh thượng cấp. Các sĩ quan trưởng kho điện thoại lên Bộ Tư -lệnh Quân-đoàn, Bộ Chỉ-huy Tiếp-vận liên hệ xin lệnh phá hủy. Lần đầu xin lệnh được trả lời: “Hãy đợi lệnh Sài Gòn”. Lần xin lệnh thứ hai thì không được trả lời vì các “Thẩm quyền” đều đã xa chạy, cao bay. Trong cương vị

Trưởng kho trường hợp này, không ai tự ý phá huỷ kho để mang hại vào thân đành tìm đường thoát hiểm cho thuộc cấp và chính mình. Kết quả: Gần 20 kho đạn còn nguyên vẹn cho Cộng quân vào chiếm đoạt.”

“Với số quân dụng khổng lồ do chúng ta bỏ lại, trị giá hàng trăm tỷ Mỹ-kim và tụi VC lại là bọn “đỉnh cao trí tuệ” trong thế giới lưu manh, chúng nhìn ngay ra việc phải làm là tìm mối bán số đạn, súng ống, tàu thủy, máy bay vv... của Mỹ cho những nước nào trước đây dùng quân dụng Mỹ nay quay sang chống Mỹ nên thiếu súng ống, đạn dược và cơ phận sửa chữa cho số quân dụng hư hao xếp cao như núi, đó là Iran và một số nước bị Mỹ chơi xấu, dùng trò “cắm vận” để bắt chẹt.

Tụi VC đã lưu manh nhưng ông B.D.T còn hơn một bậc. Ông đứng ra làm môi giới bán số quân dụng mà kẻ mua (Iran) và người bán (VC) không thể trực tiếp và công khai điều đình giá cả.”

“Nhiều năm nay tôi được nghe (dĩ nhiên không thấy) một số người Việt Nam tỵ nạn CS sang Mỹ từ 75 bị cơ quan FBI và CIA giam giữ nhiều năm vì tội “môi giới bán cơ phận sửa chữa máy bay” từ Việt Nam sang Iran. Có lần, tôi được bạn cho biết một người bạn chung “đang ở tù vì làm môi giới cho VC bán quân dụng Mỹ bỏ lại Việt Nam”. Tôi bàng hoàng trước tin động trời này.”

“Chắc cô tiểu muội có được nghe một vài mẩu “tin tức mình” đại khái như: “Tướng VC tới thăm Ngũ Giác Đài tại Washington DC”? Mình nghe thì tức nhưng VC và Mỹ thì không tức chút nào cả vì bọn chúng đang âm mưu với nhau: Thay thế toàn thể khối quân dụng khối Cộng mà VC đang sử dụng bằng quân dụng Mỹ. Nếu làm được việc này thì cả hai bên đều có lợi, Mỹ bán được hàng (rất đắt tiền) và tụi VC thoát được việc “người anh em Trung Quốc” bắt chẹt vì súng đạn.

Ngoài ra, tôi còn được nghe (nhưng không chắc chắn): Các Quân trường của Mỹ hiện nay lén nhử các Sĩ quan VC theo học, diễn lại đúng cảnh thân phụ của cô và chính cá

nhân tôi đã có thời tu nghiệp tại các quân trường Fort Benning, Fort Belvoir, Fort Silk vv... ngày trước đây. Dậy cho “kẻ thù cũ”, Mỹ đã chẳng mất gì, lại thu được mối lợi khổng lồ do việc bán quân dụng. Khi có lợi thì “danh dự chỉ là thứ yếu”.

“... Đây chỉ là “bức thư riêng” góp ý với cô về một vấn đề mà chúng ta còn hoài nghi...”

Ghi chú: Sau hai bài “Chửi” và “Chửi hay” phổ biến trên báo chí, tiểu muội nhận thêm rất nhiều thư khích lệ, góp ý từ độc giả, đặc biệt trong gia đình VB. Tuy nhiên, trong khuôn khổ bài viết cho Đa Hiệu, tiểu muội xin phép chỉ đăng lên một bài góp ý rất sâu sắc và chuyên nghiệp của một vị cựu SVSQDL để rộng đường dư luận.

Thế theo ý chú, tiểu muội không nêu tên tác giả. Đồng thời, xin thành thật cảm ơn lòng quý mến, khuyến khích, khen ngợi, thăm hỏi và những góp ý của chú cho tiểu muội từ trước đến bây giờ.

Cũng nhân dịp này, Tiểu muội rất cảm động và chân thành cảm ơn trước những thăm hỏi, khích lệ từ các bác, các cô, chú và gia đình Võ Bị. Tiểu muội mong được thêm những ý kiến về những bài vở trên DH.

